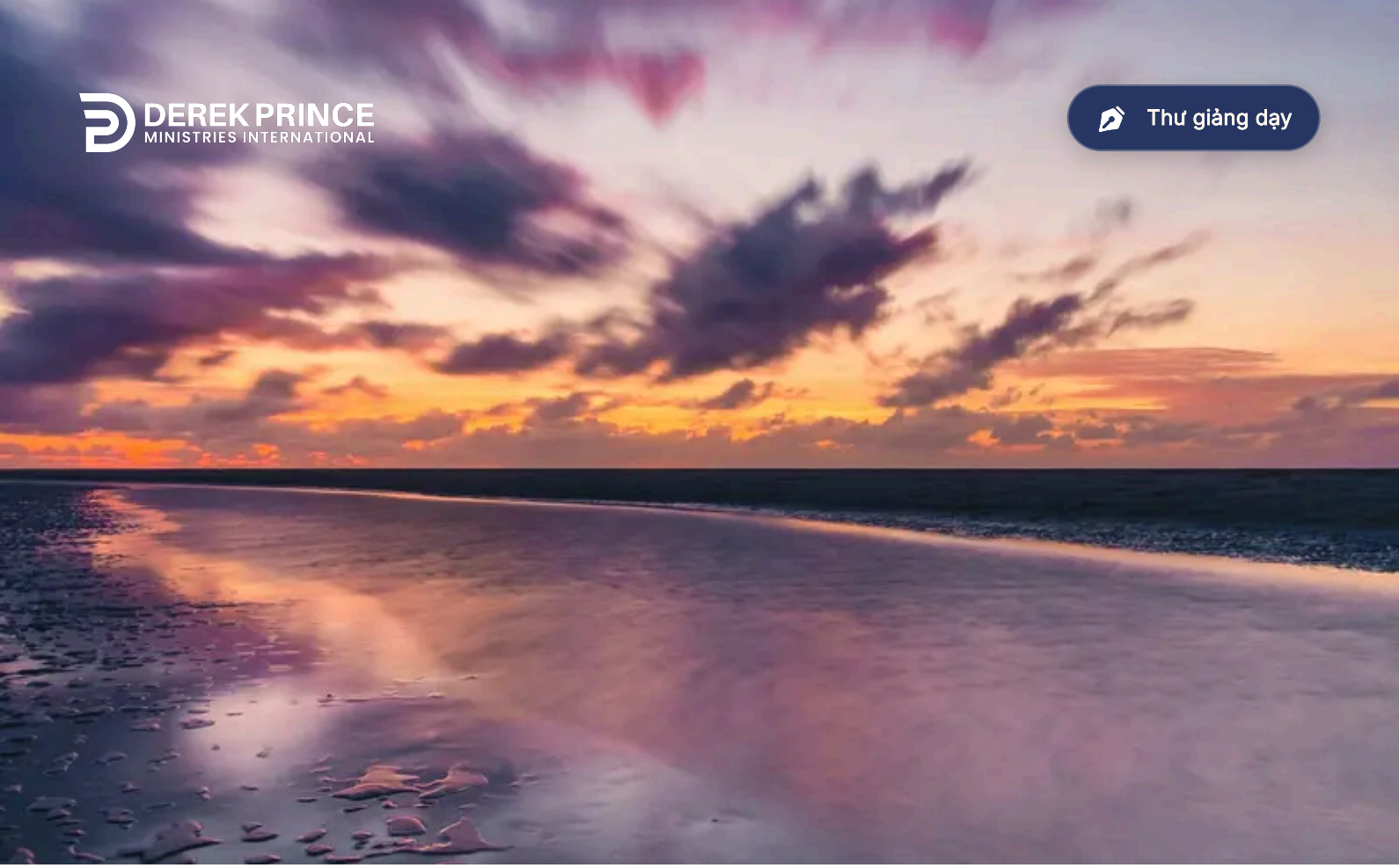

DEREK PRINCE
MINISTRIES INTERNATIONAL

Thư giảng dạy

Yên Nghỉ: Tâm Điểm của Sự Thờ Phượng

Thư giảng dạy
bởi Derek Prince

Trong suốt loạt Thư Giảng *Chuẩn bị để Đồng trị với Đấng Christ* này chúng ta đã thảo luận về các chủ đề như sự cần mẫn, nhu mì, kiên trì và cách đối diện với thử thách. Tuy nhiên, còn một vấn đề nữa mà chúng ta phải xem xét, vì nó mang tính sống còn đối với sự thành công và sự sống còn của chúng ta—sự yên nghỉ. Chìa khóa dẫn đến sự yên nghỉ thực thụ có thể sẽ làm bạn ngạc nhiên, và đó chính là chủ đề của Thư Giảng cuối cùng trong năm nay: *Yên Nghỉ: Tâm Điểm của Sự Thờ phượng*.

Sự Thờ Phượng Thực Thụ

Mặc dù tôi luôn nhận thức được rằng thờ phượng là một trong những chủ đề quan trọng nhất của Kinh Thánh, không phải lúc nào tôi cũng chắc chắn rằng mình đã nắm bắt rõ ràng về bản chất của sự thờ phượng. Tuy nhiên, tôi dần tin rằng sự thờ phượng thực thụ rất khác biệt so với những gì đang diễn ra trong nhiều buổi nhóm thờ phượng đương đại.

Tôi không có ý chỉ trích, nhưng những trải nghiệm của tôi cho thấy rằng không có nhiều sự thờ phượng thực thụ đang được diễn ra.

Vì vậy, trong bài học này, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu 1) các bước dẫn đến sự thờ phượng thực thụ, cũng như 2) bản chất của sự thờ phượng, và cuối cùng là 3) bông trái của sự thờ phượng thực thụ—điều mà tôi tin rằng chính là sự yên nghỉ.

Tôi tin rằng anh chị em và tôi đều đồng ý rằng có một điều đang rất khan hiếm trong vòng các Cơ Đốc nhân ngày nay—đó là sự yên nghỉ. Có bao nhiêu người trong chúng ta thực sự biết thế nào là yên nghỉ? Có bao nhiêu người trong chúng ta thực sự hiểu được ý nghĩa của sự thờ phượng?

Sự Kết Nối

Để hiểu sâu sắc hơn về mối liên hệ giữa sự thờ phượng và sự yên nghỉ, chúng ta hãy cùng xem xét Thi Thiên 95, và sau đó tôi sẽ đưa ra một vài lời bình luận về phân đoạn này.

> Hãy đến hát xướng cho Đức Giê-hô-va, cất tiếng reo mừng cho Vầng Đá cứu rỗi của chúng ta. Chúng ta hãy đến trước mặt Chúa với lòng cảm tạ, và reo mừng hát ca ngợi Ngài. Vì Giê-hô-va là Đức Chúa Trời vĩ đại, là

> Vua cao cả trên tất cả các thần. Các vực sâu của đất đều ở trong tay Ngài; những đỉnh núi cũng thuộc về Ngài. Biển thuộc về Ngài vì chính Ngài đã dựng nên nó; còn đất khô do tay Ngài nắn thành. Hãy đến cúi xuống mà thờ lạy Đức Giê-hô-va; hãy quỳ gối xuống trước Đấng Tạo Hóa của chúng ta! Vì Ngài là Đức Chúa Trời chúng ta: chúng ta là dân của đồng cỏ Ngài và là chiên do tay Ngài dìu dắt. Ngày nay nếu các ngươi nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba, như ngày Ma-sa trong hoang mạc. Là nơi tổ phụ các ngươi đã thử Ta, dò xét Ta và thấy công việc Ta. Trong bốn mươi năm, Ta ghê tởm thế hệ nầy, Ta phán: "Đó là một dân có lòng lầm lạc, chẳng nhận biết đường lối Ta." Vì thế, Ta nổi giận mà thề rằng: "Họ sẽ chẳng bao giờ bước vào sự an nghỉ của Ta."

Thật lạ khi có một bài thi thiên kết thúc bằng một lời tuyên bố tiêu cực như vậy, nhưng tôi tin rằng nó mang một sự nhấn mạnh đặc biệt liên quan đến bài học này.

Trong phân đoạn này, ba hành động có liên quan mật thiết nhưng vẫn khác biệt: cảm tạ, ngợi khen và thờ phượng. Nói một cách đơn giản, chúng ta cảm tạ Chúa vì những gì Ngài làm; chúng ta ngợi khen Chúa vì sự vĩ đại của Ngài; chúng ta thờ phượng Chúa vì Ngài là thánh. Sự thờ phượng kết nối chúng ta với Đức Chúa Trời trong sự thánh khiết của Ngài.

Trong tất cả các thuộc tính của Đức Chúa Trời, thuộc tính khó hiểu nhất đối với tâm trí con người chính là sự thánh khiết. Tại sao? Bởi vì nó không có gì tương đồng trên đất này. Chúng ta có thể nói về sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, sự vĩ đại của Ngài, và quyền năng của Ngài, bởi vì chúng ta biết những người khôn ngoan, chúng ta biết những người vĩ đại, và chúng ta thấy những biểu hiện của quyền năng. Nhưng ngoài chính Đức Chúa Trời ra, không có một biểu hiện nào về sự thánh khiết để chúng ta có thể nhìn thấy hay quan sát. Đó là một phẩm chất duy nhất chỉ có ở nơi Đức Chúa Trời. Tôi tin rằng sự thờ phượng kết nối chúng ta một cách cụ thể với sự thánh khiết của Đức Chúa Trời.

Các Bước Cần Thiết

Thật khó để thấu hiểu sự thánh khiết của Đức Chúa Trời, vậy nên có lẽ thật khó để bước vào sự thờ phượng thực thụ. Nhưng tôi tin rằng có những bước mà chúng ta có thể làm.

Thi Thiên 100 chép rằng: "Hãy cảm tạ mà vào các cổng Ngài, hãy ngợi ca mà vào hành lang Ngài." Đó là hai bước để đến gần Đức Chúa Trời. Chúng ta có thể bước vào các cửa với sự cảm tạ, và sau đó tiến xa hơn vào các hành lang với sự ngợi khen. Nhưng cả hai điều đó đều chưa phải là thờ phượng. Cảm tạ và ngợi khen về cơ bản là những lời thốt ra từ môi miệng chúng ta.

Vậy thì, thờ phượng là gì? Trong cả Cựu Ước và Tân Ước, mọi từ ngữ dùng cho "thờ phượng" đều mô tả một thái độ. Điều rất quan trọng là phải hiểu điểm này: thờ phượng trước hết là một thái độ. Có những tư thế cụ thể trong Kinh Thánh liên quan đến sự thờ phượng—cúi đầu, cúi gập phần trên của thân thể và đặc biệt là giang rộng cánh tay với bàn tay hướng lên trên.

Còn một tư thế khác được nhắc đến nhiều lần trong Kinh Thánh: sấp mặt xuống trước mặt Chúa. Hầu hết những nhân vật then chốt trong Kinh Thánh, vào lúc này hay lúc khác, đều đã sấp mặt xuống trước mặt Đức Chúa Trời.

Ê-sai chương 6 mô tả một khải tượng về thiên đàng và những tạo vật vinh hiển, rực cháy được gọi là "sê-ra-phin", những đấng thờ phượng trước ngôi Đức Chúa Trời. Mỗi vị có sáu cánh chia làm ba đôi. Điều luôn khiến tôi ấn tượng chính là cách họ sử dụng những đôi cánh của mình. Hai cánh dùng để che mặt; hai cánh dùng để che chân; và hai cánh dùng để bay. Tôi giải thích việc che mặt và che chân là sự thờ phượng, còn việc bay đi là sự phục vụ.

Xin hãy lưu ý đến thứ tự và tỷ lệ. Trước hết, sự thờ phượng đến trước sự phục vụ (họ che mặt và chân mình trước khi bay). Trong số sáu chiếc cánh, bốn chiếc được dùng để thờ phượng và chỉ có hai chiếc dành cho sự phục vụ. Tôi tin rằng đó là một tỷ lệ đúng đắn. Chúng ta có thể đoan chắc rằng sự thờ phượng quan trọng gấp đôi sự phục vụ.

Hình Mẫu

Hãy xem Thi Thiên 95, tôi tin đó là một khuôn mẫu để bước vào sự thờ phượng. Hai câu đầu tiên nói về lời ngợi khen và tạ ơn hết sức đẹp đẽ.

> Hãy đến hát xướng cho Đức Giê-hô-va, cất tiếng reo mừng cho Vầng Đá cứu rỗi của chúng ta. Chúng ta hãy đến trước mặt Chúa với lòng cảm tạ, và reo mừng hát ca ngợi Ngài.

Tôi tin rằng thật khó để Đức Chúa Trời chấp nhận sự ngợi khen nửa vời. Những câu Kinh Thánh này chắc chắn mở ra

không gian rộng lớn cho sự ngợi khen lớn tiếng, bằng lời, đầy phấn khích và hân hoan!

Câu 3-5 cho chúng ta lý do tại sao chúng ta nên ngợi khen Chúa:

> Vì Giê-hô-va là Đức Chúa Trời vĩ đại, là Vua cao cả trên tất cả các thần. Các vực sâu của đất đều ở trong tay Ngài; những đỉnh núi cũng thuộc về Ngài. Biển thuộc về Ngài vì chính Ngài đã dựng nên nó; còn đất khô do tay Ngài nắn thành.

Khi chúng ta nhìn vào cõi vũ trụ được tạo ra, chúng ta chứng kiến sự khôn ngoan và sự vĩ đại của Đấng Tạo Hóa. Điều đó sẽ tạo nên một phản ứng của sự tạ ơn và khen ngợi từ trong chúng ta.

Hai Lý Do Chúng Ta Thờ Phượng

Sau khi thực hiện các bước của tạ ơn và ngợi khen, chúng ta vẫn chưa tới được sự thờ phượng. Trong các câu 6-7, dòng cảm xúc của Thi Thiên 95 thay đổi, và chúng ta đến với cái mà tôi cho là đó chính là trọng tâm.

> Hãy đến cúi xuống mà thờ lạy Đức Giê-hô-va; hãy quỳ gối xuống trước Đấng Tạo Hóa của chúng ta! (câu 6)

Rồi trong câu 7, chúng ta được biết hai lý do tại sao chúng ta nên thờ phượng Chúa.

> Vì Ngài là Đức Chúa Trời chúng ta: chúng ta là dân của đồng cỏ Ngài và là chiên do tay Ngài dìu dắt.

Lý do đầu tiên để thờ phượng Đức Chúa Trời là vì Ngài là Đức Chúa Trời, và Ngài là Đức Chúa Trời của chúng ta. Ngài là Đấng duy nhất trong vũ trụ thực sự xứng đáng được thờ phượng. Thờ phượng là cách thức đặc thù nhất để chúng ta tương giao với Đức Chúa Trời trong tư cách Ngài là Đức Chúa Trời.

Lý do thứ hai để thờ phượng Đức Chúa Trời là vì chúng ta là dân trong đồng cỏ của Ngài, là bầy chiên dưới sự chăm sóc của Ngài. Thờ phượng là sự đáp ứng xứng hợp trước sự chăm sóc của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta.

Một Lời Cảnh Báo Nghiêm Trang

Điều đáng nói là bài thánh thi không kết thúc ở đó. Nó kết thúc bằng một lời cảnh báo nghiêm trang:

> Ngày nay nếu các ngươi nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba, như ngày Ma-sa trong hoang mạc. Là nơi tổ phụ các ngươi đã thử Ta, dò xét Ta và thấy công việc Ta. Trong bốn mươi năm, Ta ghê tởm thế hệ nầy, Ta phán: "Đó là một dân có lòng lầm lạc, chẳng nhận biết đường lối Ta." Vì thế, Ta nổi giận mà thề rằng: "Họ sẽ chẳng bao giờ bước vào sự an nghỉ của Ta." (câu 8-11)

Điều này đặt ra trước chúng ta hai sự lựa chọn: chúng ta có thể chọn bước vào sự thờ phượng thật, hoặc chúng ta có thể chọn không bước vào đó. Trong sự thờ phượng, chúng ta nghe thấy tiếng phán của Đức Chúa Trời. Bằng cách vâng theo những gì chúng ta nghe, chúng ta bước vào sự yên nghỉ. Điều kiện tất yếu để bước vào sự yên nghỉ chính là tầm quan trọng của việc nghe và vâng theo tiếng phán của Đức Chúa Trời.

Trong Giê-rê-mi 7:23, Đức Chúa Trời phán với dân sự của Ngài:

> Nhưng đây là mệnh lệnh mà Ta đã truyền cho họ: 'Hãy nghe tiếng Ta thì Ta sẽ làm Đức Chúa Trời các ngươi'.

Đó là một trong những tuyên bố đơn giản nhất mà tôi từng đọc về những gì Đức Chúa Trời đòi hỏi. "Hãy nghe tiếng ta, thì ta sẽ làm Đức Chúa Trời các ngươi." Tôi tin rằng sự thờ phượng đưa chúng ta đến nơi mà chúng ta có thể nghe được tiếng Chúa.

Tôi không muốn làm bạn bị sốc, nhưng việc lắng nghe tiếng Chúa không chỉ đơn giản là đọc Kinh Thánh. Hãy xem Giăng 10:27.

> Chiên Ta nghe tiếng Ta, và [khi nghe tiếng ta]... chúng theo Ta.

Chúa Giê-xu phán rằng chiên Ngài "nghe tiếng Ngài." Bạn không thể đi theo Chúa Giê-xu nếu bạn không nghe được tiếng Ngài. Đọc Kinh Thánh là một điều tốt. Nhưng việc đọc Kinh Thánh mà không nghe thấy tiếng Chúa là hoàn toàn có thể xảy ra. Tôi tin rằng thờ phượng là con đường được chỉ định để đưa chúng ta vào tâm thế và mối quan hệ mà tại đó chúng ta thực sự nghe được tiếng Chúa.

Bước Vào Sự Yên Nghỉ

Cuối cùng, qua việc nghe tiếng Chúa, chúng ta bước vào sự yên nghỉ của Ngài. Tôi tin rằng thờ phượng là con đường dẫn đến sự yên nghỉ. Chỉ những ai thực sự biết cách thờ phượng mới có thể thực sự tận hưởng sự yên nghỉ. Như tôi đã nói trước đây, sự yên nghỉ là điều rất hiếm hoi giữa vòng các Cơ Đốc nhân đương đại.

Bây giờ hãy xem Hê-bơ-rơ 4:9-11:

> Thế thì vẫn còn một ngày an nghỉ sa-bát cho con dân Đức Chúa Trời. Vì ai bước vào sự an nghỉ của Đức Chúa Trời thì nghỉ công việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy. Cho nên, chúng ta phải nỗ lực bước vào sự an nghỉ đó, để không có một người nào trong chúng ta sa ngã vì theo gương những kẻ không vâng lời.

Một lần nữa, Kinh Thánh nêu bật một thực tế là vì sự không vâng phục, họ đã không thể bước vào sự yên nghỉ. Kinh Thánh chép rằng: “Vậy thì, còn có một sự yên nghỉ Sa-bát cho dân Đức Chúa Trời.” Tôi không đang nói về việc tuân giữ ngày Sa-bát theo luật lệ, nhưng có một điều mà chúng ta có thể bỏ lỡ nếu không cẩn thận. Tôi tin rằng Đức Chúa Trời có thể làm một điều gì đó trong lòng chúng ta, khiến chúng ta tuân giữ các luật lệ thiên thượng, đời đời và không hề thay đổi của Ngài một cách tự nhiên.

Khi kết thúc bài học này, xin hãy suy ngẫm những câu hỏi sau: Bạn có đang tận dụng thời gian của mình một cách tốt nhất không? Bạn có thực sự hiểu thế nào là yên nghỉ không? Bạn có khả năng kỷ luật bản thân để dừng mọi hoạt động và công việc, ngay cả trong tâm trí không?

Anh chị em và tôi có thể trải nghiệm một điều gì đó mới mẻ trong việc học cách thờ phượng và học cách yên nghỉ. Tôi tin vào việc cảm tạ Chúa và ngợi khen Ngài thành tiếng. Nhưng đến một lúc nào đó, anh chị em và tôi có thể “dùng đôi cánh che mặt và che chân mình”, và chúng ta có thể nghe thấy những gì Đức Chúa Trời phán.

"Ngày nay nếu các ngươi nghe tiếng Ngài,Thì chớ cứng lòng". Chúng ta đừng bỏ lỡ việc nghe tiếng Ngài, đáp lại bằng sự thờ phượng, và bước vào sự yên nghỉ của Ngài.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L136-100-VIE
Cập nhật lần cuối: 21 Nov 2026
Trang web: Derekprince.com/vi/resources

